

Tình yêu của cha mẹ

Ông lão 80 tuổi ngồi trên chiếc ghế sô-pha cùng người con trai trí thức 45 tuổi. Đột nhiên có tiếng một con quạ gõ gõ cái mỏ vào ô cửa sổ của căn nhà.

Người cha già hỏi con trai: “*Cái gì vậy?*”.

Người con trai trả lời: “*Một con quạ*”.

Vài phút trôi qua, người cha lại hỏi con trai: “*Cái gì vậy?*”.

Người con trả lời: “*Cha, con đã nói với cha rồi. Đó là một con quạ*”.

Một lúc nữa lại trôi đi, người cha già lại hỏi: “*Cái gì thế?*”.

Đến lúc này, có chút bực dọc, khó chịu trong giọng điệu của người con trai khi anh ta trả lời cha: “*Đó là một con quạ, một con quạ*”.

Một lúc lâu sau, người cha lại hỏi con trai cũng vẫn câu hỏi “*cái gì thế?*”.

Lần này người con trai thực sự tức giận hét vào mặt người cha già mà rằng: “*Tại sao cha cứ hỏi đi hỏi lại con cùng một câu hỏi thế hả? Con đã nói bao nhiêu lần rồi, đó chỉ là một con quạ. Cha không hiểu hả?*”.

Thoáng chút ngần ngừ, người cha đi vào phòng mình, mang ra một cuốn nhật kí đã cũ nát. Cuốn sổ ông giữ gìn kể từ khi người con trai ra đời. Mở một trang, người cha đưa cho cậu con trai đọc. Khi người con trai đón lấy, anh ta thấy những dòng chữ được viết trong nhật kí như sau:

“Hôm nay, đưa con trai bé bỏng 3 tuổi ngồi cùng tôi trên chiếc ghế sô-pha. Khi một con quạ đậu trên cửa sổ, con trai đã hỏi tôi 23 lần rằng đó là cái gì, và tôi cũng đã trả lời 23 lần rằng đó là một con quạ. Tôi nựng con mỗi lần nó hỏi tôi cùng một câu hỏi, lặp đi lặp lại 23 lần. Tôi không hề cảm thấy khó chịu, mà trái lại, càng yêu thương đưa con ngây thơ bé bỏng này hơn”...

Khi cha mẹ bạn trở nên già cả, đừng chối bỏ và coi họ như một gánh nặng. Hãy nói với họ bằng những từ ngữ lịch sự, tử tế, kính trọng, và khiêm tốn. Hãy quan tâm, ân cần với họ. Bởi chính họ đã nuôi nấng bạn từ tấm bé, luôn thể hiện tình yêu vị tha, lớn lao đối với bạn, không quản ngại nắng mưa, bão tố, cho bạn có được ngày hôm nay.

Anh có giúp tôi?

Trần Xuân Hải dịch

Vào năm 1989 tại Armenia có một trận động đất lớn 8,2 độ Richter đã san bằng toàn bộ đất nước và giết hại hơn ba mươi ngàn người trong vòng chưa đầy bốn phút.

Giữa khung cảnh hỗn loạn đó, một người cha chạy vội đến trường học mà con ông đang theo học. Tòa nhà trước kia là trường học nay chỉ còn là đồng gạch vụn đổ nát.

Sau cơn sốc, ông nhớ lại lời hứa với con mình rằng "*Cho dù chuyện gì xảy ra đi nữa, cha sẽ luôn ở bên con!*" Và nước mắt ông lại trào ra. Bây giờ mà nhìn vào đồng gạch đổ nát mà trước kia là trường học thì không còn hy vọng. Nhưng trong đầu ông luôn nhớ lại lời hứa của mình với cậu con trai.

Sau đó ông cố nhớ lại cửa hành lang mà ông vẫn đưa đưa con đi học qua mỗi ngày. Ông nhớ lại rằng phòng học của con trai mình ở phía đằng sau bên tay phải của trường. Ông vội chạy đến đó và bắt đầu đào bới giữa đồng gạch vỡ.

Những người cha, người mẹ khác cũng chạy đến đó và từ khắp nơi vang lên những tiếng kêu than "*Ôi, con trai tôi!*", "*Ôi, con gái tôi!*". Một số người khác với lòng tốt cố kéo ông ra khỏi đồng gạch đổ nát và nói đi nói lại:

"Đã muộn quá rồi!"

"Bọn nhỏ đã chết rồi!"

"Ông không còn giúp được gì cho chúng nữa đâu!"

"Ông hãy về đi!"

"Ông đi đi, không còn làm được gì nữa đâu!"

"Ông chỉ làm cho mọi việc khó khăn thêm thôi!"

Với mỗi người, ông chỉ đặt một câu hỏi "*Anh có giúp tôi không?*" Và sau đó với từng miếng gạch, ông lại tiếp tục đào bới tìm đứa con mình. Đến đó có cả chỉ huy cứu hỏa và ông này cũng cố sức khuyên ông ra khỏi đồng gạch đổ nát "*Xung quanh đây đều đang cháy và các tòa nhà đang sụp đổ. Ông đang ở trong vòng nguy hiểm. Chúng tôi sẽ lo cho mọi việc. Ông hãy về nhà!*" Người đàn ông chỉ hỏi lại "*Ông có giúp tôi không?*"

Sau đó là những người cảnh sát và họ cũng cố thuyết phục ông ta "*Ông đang xúc động. Đã xong hết rồi. Ông đang gây nguy hiểm cho cả những người còn lại. Ông về đi.*"

Chúng tôi sẽ lo cho mọi việc!" Và với cả họ ông cũng chỉ hỏi "*Các anh có giúp tôi không?"* Nhưng không ai giúp ông cả. Ông tiếp tục chịu đựng một mình, vì ông phải tự mình tìm ra câu trả lời cho điều day dứt ông: Con trai tôi còn sống hay đã chết?

Ông đào tiếp... 12 giờ... 24 giờ... ,sau đó ông lật ngửa một mảng tường lớn và chợt nghe tiếng con trai ông. Ông kêu lớn tên con "*Armand!*" Ông nghe "*Cha ơi?! Con đây, cha! Con nói với các bạn đừng sợ vì nếu cha còn sống cha sẽ cứu con và khi cha cứu con thì các bạn cũng sẽ được cứu. Cha đã hứa với con là dù trường hợp nào cha cũng ở bên con, cha còn nhớ không? Và cha đã làm được, cha ơi!!*"

"*Có chuyện gì xảy ra vậy? Ở đó ra sao rồi?*" Người cha hỏi.

"*Tụi con còn lại 14 trên tổng số 33, cha ạ. Tụi con sợ lắm. Đói, khát... Nhưng bây giờ tụi con đã có cha ở đây. Khi tòa nhà đổ, ở đây tạo ra một khoảng không nhỏ và thế là tụi con còn sống.*"

"*Ra đây đi con!*"

"*Khoan đã cha! Để các bạn ra trước, con biết rằng cha không bỏ con. Có chuyện gì xảy ra con biết là cha chắc chắn sẽ không bỏ rơi con!*"